Mgr. Daniel Herman
ministr kultury

V Praze dne 11. července 2017
Č.j.: MK 42967/2017 OLP

Rozhodnutí

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád"), jsem na základě rozkladu ze dne 16. 5. 2017 (doplněn podáním ze dne 26. 5. 2017), který podala Městská část Praha 6, se sídlem Čs. armády 601/23, 160 00 Praha 6, IČ: 00063703., zastoupena na základě plné moci JUDr. Evou Dobrohruškovou, advokátkou, č. osvědčení ČAK 2572, se sídlem Perlová 5, 110 00 Praha 1 (dále též „podatel rozkladu", „správce" nebo „účastník"), přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 29978/2017 OPP, sp. zn. MK-S 3405/2016 OPP ze dne 25. 4. 2017 (dále též „napadené rozhodnutí"), kterým Ministerstvo kultury jako příslušný orgán státní správy na úseku státní památkové péče podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 20/1987 Sb." nebo „památkový zákon") prohlásilo za kulturní památku soubor „poliklinika Pod Marjánkou" v Praze 6 - Břevnově č. p. 1906, který sestává z: budovy č. p. 1906 na pozemcích parc. č. 893/3, 893/7, 893/8, 893/9, 893/10, 893/11, 898/3, k. ú. Břevnov, Praha 6, ul. Pod Marjánkou 12 a dále ze tří sousoší před hlavními vstupy do budovy: 1) sousoší Žena s chlapcem (poz. parc. č. 893/3; 2) sousoší Děti s míčem (poz. parc. 898/3); 3) sousoší Děti s loďkou (poz. parc. č. 899). (dále též „soubor" nebo „objekt"). Ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky řízení vlastník všech věcí souboru, kterým je Hlavní město Praha, se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1, IČ: 00064581 a dále správce souboru, kterým je podatel rozkladu. Podle § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

takto:

Rozkladem napadené rozhodnutí se zrušuje
a věc se vrací Ministerstvu kultury k novému projednání.

Odůvodnění:

Rozkladem se účastník domáhá toho, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena Ministerstvu kultury k novému projednání.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ministerstvo kultury obdrželo dne 16. 3. 2016 podnět k prohlášení souboru za kulturní památku. K podnětu se připojil svým odborným stanoviskem Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v hl. m. Praze (dále též „NPÚ") v dopise ze dne 28. 4. 2016, č.j. NPÚ-311/22834/2016, který návrh doporučil v tomto rozsahu: budova č.p. 1906 s pozemky parc. č. 893/3, 893/7, 893/8, 893/9, 893/10, 893/11, 898/3, k. ú. Břevnov, Praha 6, ul. Pod Marjánkou 12 a dále ze tří sousoší před hlavními vstupy do budovy: 1) sousoší Žena s chlapcem (poz. parc. č. 893/3; 2) sousoší Děti s míčem (poz. parc. 898/3), 3) sousoší Děti s loďkou (poz. parc. č. 899). Na základě návrhu NPÚ a doporučení poradní komise Ministerstva kultury, Ministerstvo kultury shledalo návrh důvodným a zahájilo správní řízení o prohlášení souboru za kulturní památku v rozsahu navrženém NPÚ.

NPÚ ve svém odborném stanovisku č.j. NPÚ-311/22834/2016 ze dne 28. 4. 2016 mimo popis souboru uvádí k jeho historii a památkové hodnotě: „Poliklinika v Břevnově byla postavena v letech 1961-1963 podle návrhu architekta Richarda Ferdinanda Podzemného, projekt pochází z let 1959-1960. Stylově architekturu polikliniky řadíme k pozdnímu funkcionalismu s nádechem nastupujícího bruselského stylu (nápodoba lehké fasády). Z doznívajícího socialistického realismu na stavbě mnoho nenajdeme, proto lze architekturu budovy označit za progresivní, hlásící se k modernismu. Architekt a urbanista Richard Ferdinand Podzemný (* 16. 3. 1907- + 17. 1. 1987) vystudoval u Pavla Janáka na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. V letech 1931-1935 pracoval v Janákově ateliéru, od roku 1935 měl samostatnou architektonickou firmu. Aktivně se angažoval ve Sdružení architektů, byl členem SVU Mánes, Levé fronty, Svazu architektů ČSSR a ČSR, Čs. svazu výtvarných umělců a rovněž členem redakčních rad Stavitele a Architektury ČSR. Od roku 1950 byl zaměstnán v Pražském projektovém ústavu. Richard F. Podzemný vyšel z funkcionalismu, vždy však kladl důraz na výtvarnou kvalitu architektonického díla a na citlivé zapojení staveb do prostředí. Příkladně to dokládají např. jeho funkcionalistické vily nebo projekt plaveckého stadionu v Podolí. Zabýval se ale celou šíří architektonické tvorby od urbanismu, přes stavby bytové a občanské, mezi nimi právě poliklinika v Břevnově a spolu s A. Tenzerem Dětská nemocnice v Motole, až k interiérům a pomníkům. Bohužel většina jeho vítězných projektů z architektonických soutěží zůstala nerealizována. Jeho významným dílem byl např. Obytný dům Zemské banky zvaný Skleněný palác z roku 1937 v pražském Bubenči (je již zapsanou kulturní památkou). Kromě zmíněných sochařsky pojatých parapetů Karla Hladíka se na stavbě uplatnila také další výtvarná díla. Nad hlavním jižním vstupem se uplatnila mozaika „Krystalizující zdraví" akad. mal. Anny Podzemné-Suchardové a ak. soch. Lubora Těhníka s „bruselskou" stylizací. Dvojici laminátových plastik „Děti s míčem" a „Děti s loďkou" u někdejšího dětského oddělení vytvořila ak. soch. Věra Ducháčková-Beránková. Při severním vstupu nalezneme pískovcovou plastiku „Matka se synem" od ak. soch. Jana Jiříkovského. Na zmíněných dílech se prolíná starší pojetí padesátých let s novým trendem bruselského stylu. Poliklinika v Břevnově je bezesporu kvalitní a invenční stavbou, která má své místo ve vývoji pražské architektury. V rámci Prahy se jedná o stylově zajímavou polohu mezi pozdním funkcionalismem a bruselským stylem. Památkové hodnoty lze krom kvalitní architektury spatřovat také v částečně dochovaných původních interiérech. (...) Poliklinika v Břevnově představuje individuálně navrženou architekturu pro konkrétní účel a pozemek v dané čtvrti. Tím se tato stavba odlišuje od běžné dobové produkce a určitým způsobem vyniká. Poliklinika v Břevnově bezesporu patří k tomu nejlepšímu co na poli zdravotnických staveb v průběhu padesátých a šedesátých let 20. století v Praze vzniklo."

Rovněž Poradní komise Ministerstva kultury na svém 8. jednání 20. 5. 2016 doporučila řízení o prohlášení budovy za kulturní památku zahájit. V zápise z jednání se

uvádí: „Komise konstatuje, že budova polikliniky č. p. 1906 představuje vývojově závažný a architektonicky kvalitní doklad návratu české architektury do kontextu světové pozdní moderny po pádu dogmatického socialistického realismu. Dispozičně budova plně čerpá z funkcionalistických zásad a z rozpracování typů zdravotnických budov v pozdním funkcionalismu. Výrazově se hlásí k soudobé produkci v západní Evropě, aniž by postrádala ještě jemná rezidua předchozího období. Budova je včetně interiérů dochována v překvapivě intaktním stavu včetně zbytků původního nábytku, povrchů a barevnosti. Plně zachována je také původní působivá Podzemného světelná režie. Dobře dochována jsou také doprovodná umělecká díla, jak volné skulptury v exteriéru, tak pozoruhodné reliéfní podokenní výplně a mozaika nad vchodem."

Účastníci řízení byli o zahájení řízení vyrozuměni podle § 3 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. dopisem Ministerstva kultury ze dne 14. 6. 2016, č. j. MK 40460/2016 OPP. Zároveň byli poučeni o svých právech a povinnostech v řízení.

V řízení se vyjádřil dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče (dále též „MHMP OPP"), v dopise ze dne 26. 8. 2016, č.j. MHMP 1470100/2016. V něm doporučuje prohlášení souboru za kulturní památku pro jeho vysokou architektonickou hodnotu. Konkrétně uvádí: „Svým výrazem nestárnoucí objekt polikliniky představuje významný stavební počin přelomu 50. a 60. let 20. století, a historicky lze stavební dílo přiřadit k velmi pozdnímu funkcionalismu, ovlivněnému nastupujícím bruselským stylem, hlásící se cele k modernismu. Objekt od prvopočátku podnes slouží jako budova polikliniky, proto se dochovaly nejen původní dispozice, ale i zařízení (např. světla, dlažba, lavice aj.). Objekt s vrcholně moderním účinkem, s progresivně modernistickým a invenčním řešením, s řadou dochovaných původních prvků v interiéru, který byl od počátku řešen v integritě s díly výtvarného umění, si podnes podržel jednotný ucelený architektonický výraz, proporce i detaily a svým provedením i použitými materiály je v podstatě jedinečnou ukázkou mimořádně kvalitní architektury minulého století, vycházející ještě z tradice architektury meziválečné. Objekt výrazně vystupuje svými kvalitami z dobového průměru. (...) jedná se o stylově čistou, svého druhu v Praze ojedinělou stavbu, pozdějšími úpravami relativně nedotčenou, s vysokou výtvarnou kvalitou, která je jedinečnou ukázkou původní svébytné architektonické ranně poválečné tvorby, vycházející ještě z funkcionalismu a inspirované nastupujícím bruselským stylem. Navržený objekt i s pozemky a výtvarnými díly plně splňuje kritéria pro prohlášení věci za kulturní památku."

Účastníci řízení byli dopisem Ministerstva kultury ze dne 20. 9. 2016 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu informováni o tom, že již byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí a byli vyzváni, aby se vyjádřili jak k nim, tak ke způsobu jejich zjištění, případně navrhli jejich doplnění v zákonem stanovené lhůtě. Této možnosti využila Městská část Praha 6, jejíž zástupkyně se dne 12. 11. 2016 se spisem seznámila.

Městská část Praha 6 poté zaslala v dopise ze dne 20. 10. 2016, č.j. MCP6 062906/2016, své vyjádření. V něm uvádí svůj nesouhlas s prohlášením souboru za kulturní památku a sděluje, že v současnosti probíhá postupná rekonstrukce budovy, která je rozdělena do čtyř etap a na niž je vydáno pravomocné stavební povolení ze dne 7. 10. 2012 pod č. j. MCP6 081505/2012. Stavba nese název Stavební úpravy polikliniky Pod Marjánkou, č. p. 1906, Pod Marjánkou 12, Praha 6. Čtyři etapy stavby dle dopisu zahrnují: - výměnu rozvodů vody, kanalizace, elektro, rozhodů topných větví vč. jejich regulace, VZT; - osazení nových výtahů ve schodišťových prostorech; - nové architektonické řešení vstupní části objektu v 1. a 2. NP; - novou lékárnu vč. zázemí ordinací a sociálního zázemí pro veřejnost; - obnovu propojovacího mostku (jeho náhrada ocelobetonovou konstrukcí lávky; - nový informační systém; - zateplení západní fasády a obložení keramikou v původním rozsahu a barevnosti; -

budoucí nové členění polikliniky. Dále uvádí: „Toto pravomocné stavební povolení bylo již zčásti konzumováno zahájením stavebních prací a realizací některých stavebních etap. Za významnější považujeme výměnu oken za plastová, výměnu a úpravu vstupních partií, nové povrchy podlah, provedení vnitřních úprav a další. V současné době připravuje Městská část Praha 6, které je svěřena správa nemovitostí ve vlastnictví obce, nový záměr rekonstruovat předmětný objekt na zdravotnické zařízení 21. století. MČ P6 vypověděla na jaře letošního roku smlouvu provozovateli zajišťujícímu zároveň rekonstrukci budovy a rozhodla se dokončit ji sama. Řada částí stavby však již byla výše zmíněnou rekonstrukcí dotčena. Zároveň se uvažuje o přístavbě na pozemcích svěřených MČ Praha 6 z východní strany areálu. (...) Uznáváme historickou hodnotu objektu a její význam spatřujeme v objemovém řešení budovy, prostorovém řešení veřejných částí, ve skutečnosti s jakou se architekt vyrovnal s problémy při osazování budovy do terénu i pro nevtíravé, ale důsledné sepjetí „stavařiny" s výtvarným uměním a plastikami. Ale vlastní areál, dispoziční řešení a technické vybavení musí podléhat potřebám moderního zdravotnického zařízení. A z tohoto důvodu nelze vyhlásit památkovou ochranu budovy v konzervativnějším pojetí (a to bez ohledu na již provedené úpravy objektu) v minulosti i v nedávných letech. (...) Při vědomí architektonické hodnoty tohoto objektu se domníváme, že lze zvýšenou ochranu doporučit určitým prvkům – sousoší, charakter fasád i určité vyjmenované prvky interiéru jako např. nástěnná mozaika ve vstupní hale. Nelze však souhlasit s ochranou celku z objektivních výše uvedených důvodů."

Ministerstvo kultury se po zahájení řízení otázalo dopisem ze dne 28. 6. 2016 stavebního úřadu Prahy 6, zda nevede nějaké řízení či zda nevydal nějaká rozhodnutí týkající se předmětného souboru, stavební úřad však v dopise ze dne 18. 7. 2016, č. j. MCP6 062209/2016 sdělil, že žádné řízení, týkající se souboru nevede a o vydaném stavebním povolení se nezmínil. Poté, co se z vyjádření Městské části Praha 6 Ministerstvo kultury dozvědělo o platném stavebním povolení, požádalo stavební úřad o zaslání kopie tohoto povolení. Obdrželo ji dne 1. 11. 2016, stavební povolení je adresováno na firmu Comitia Medical a.s., IČ 28915399, Vodičkova 1277/19, 110 00 Praha 1 a nabylo právní moci 3. 11. 2012. Povolené stavební úpravy jsou v rozhodnutí stavebního úřadu uvedeny takto: - výměna rozvodů vody, kanalizace, elektro, rozvodů topných větví vč. jejich regulace, VZT; - osazení nových výtahů ve schodišťových prostorech; - nové architektonické řešení vstupní části objektu v 1. a 2. NP; - nová lékárna vč. zázemí ve 2. NP propojená s 1.NP novým schodištěm; - úprava dispozice zázemí ordinací a sociálního zázemí pro veřejnost; - obnova propojovacího mostku (jeho náhrada ocelobetonovou konstrukcí lávky); - nový informační systém vč. barevného řešení společných prostor členěných na jednotlivé zóny a požární úseky; - zateplení západní fasády a obložení keramikou v původním rozsahu a barevnosti.

Za účelem zjištění, nakolik se pravomocné stavební povolení týká památkově hodnotných prvků budovy, byla Městskou částí svolána informační schůzka. Na této schůzce za účasti zastupitelů MČ Prahy 6 – MUDr. Hoška, Ing. Vaculíka a pracovníků firmy SNEO, 13. 1. 2017 bylo konstatováno všemi zúčastněnými, že v současné době probíhá 1. etapa rekonstrukce, která dosud nebyla ukončena. Dokončeny jsou úpravy vstupní části objektu v 1. a 2. NP a výměna původních oken za okna plastová se zachováním původního členění i bílé barvy. Z plánové dokumentace je zřejmé, že stavební úpravy hlavního - západního křídla budovy, se týkají především výměny technického zařízení budovy. Dále výměny páternosterových výtahů za moderní, tato výměna je nezbytná pro bezpečný provoz zdravotnického zařízení. V projektu jsou dále zakresleny mírné změny v dispozici tohoto křídla – posunutí několika příček v některých podlažích (mírné zúžení chodby) a vybourání přebytečných příček (zrušení šaten pacientů). Tyto změny se do památkové hodnoty budovy nepromítají. Větší zásahy do dispozice objektu proběhnou v jižním a severním křídle objektu, vzhledem k jejich plánované přestavbě pro účely lékárny a úprav zázemí ordinací. Vzhledem

k tomu, že v podkladech, které má Ministerstvo kultury k dispozici, chyběla fotodokumentace těchto křídel, byla domluvena jejich prohlídka.

Na žádost ministerstva zaslal NPÚ v dopise ze dne 15. 2. 2017, NPÚ-311/10595/2017 kopie původní plánové dokumentace budovy, uložené ve stavebním archivu Prahy 6, aby bylo možné při prohlídce rozlišit míru provedených stavebních úprav budovy oproti původnímu projektu. Na plánech je uveden podpis arch. Podzemného, přičemž na razítku je jako vedoucí ateliéru Státního ústavu pro projektování výstavby hl. m. Prahy uveden arch. Antonín Tenzer, spolužák Podzemného z atelieru architekta Pavla Janáka na pražské UMPRUM.

Městská část Praha 6 v dopise ze dne 22. 2. 2017, č.j. MCP6 018653/2017, zaslala své vyjádření k prohlášení souboru za kulturní památku. V něm uvádí opětně svůj nesouhlas s prohlášením souboru z těchto důvodů: „V minulosti bylo na objektu polikliniky provedeno mnoho stavebních zásahů. Je vydáno pravomocné stavební povolení ke kompletní rekonstrukci, které již bylo částečně konzumováno. Existuje významný společenský zájem na vybudování moderního zdravotně-sociálního komplexu zahrnující rozšíření lékařských služeb občanům a výstavbu sociálního zařízení. Zvýšené náklady na přepracování projektu a výstavbu." Dopis dále uvádí, že MČ Praha 6 je připravena úzce spolupracovat na zachování určitých a předem určených architektonických a uměleckých prvků jako jsou sochy a sousoší, interiér vstupní části, dřevěné lavice, průčelí objektu. Dopis vyjadřuje názor, že „má-li poliklinika sloužit svému prioritnímu účelu, tedy plnit funkci zdravotnického a výhledově zdravotně-sociálního zařízení, není podle našeho názoru možné vést ji na seznamu nemovitých kulturních památek. Domníváme se, že by to výrazně snížilo její potenciál stát se moderním zařízením plnícím standardy a požadavky 21. století, což by významně poškodilo jak pacienty, tak i lékaře a ostatní odborný personál. Dovolujeme si Vás proto požádat, abyste námi uvedené skutečnosti a významný celospolečenský zájem vzali na vědomí při rozhodnutí o prohlášení kulturní památkou."

V příloze dopisu Městská část Praha 6 zaslala vyjádření historika architektury Zdeňka Lukeše ze dne 12. 2. 2017 k rekonstrukci polikliniky, vypracované pro Městskou část Praha 6. Toto vyjádření mimo popis souboru, jeho historii a stručné medailónky tvůrců (doplňuje architekta Antonína Tenzera) uvádí k probíhající rekonstrukci: „Připravovaná rekonstrukce polikliniky, která se bude provádět za provozu po etapách, počítá s opravou průčelí a určitými vnitřními adaptacemi, k nimž patří posuny některých příček, zejména se počítá s rozšířením ordinací na úkor z dnešního hlediska naddimenzovaných chodeb a s odstraněním dnes již nepotřebných vestavěných šaten pacientů. Zrušen bude rovněž páternoster, který z hlediska současných norem nemůže dále sloužit návštěvníkům a ohrožuje zdraví pacientů. Navržené dispoziční úpravy považuji za zcela akceptovatelné, neboť vycházejí ze současných potřeb lékařského zařízení, které kladou provozně i vybavením zcela jiné nároky, než tomu bylo v době stavby před více než půl stoletím (mj. takovými adaptacemi prošlo i další dílo stejných projektantů – motolská dětská nemocnice z téže doby, aniž by někdo tyto úpravy jakkoli zpochybnil). Nedochází přitom k zásadní proměně dispozic. Doporučuji jen respektovat stávající interiéry vstupních částí, které nepostrádají architektonické kvality (schodiště, zábradlí, dlažby), a jejich repasi. Totéž platí i pro vnitřní dvouramenné schodiště. V rámci vstupů bude zřejmě potřeba vyřešit i bezbariérové spojení, to by však mělo být provedeno citlivě, aby nedegradovalo současný stav. V interiérech chodeb doporučuji zachovat původní designově kvalitní dřevěné lavice, byť mohou být po restaurování uspořádány jinak. Další úvahou je přestavba stávajících nízkých křídel (neplní již původní účel) včetně jejich nástavby a doplnění dalšího křídla, které by z východní strany uzavřelo hospodářský dvůr. Zde by měla vzniknout lůžková část LDN. Toto řešení je bezesporu možné a urbanisticky nijak danou lokalitu nepoškodí. Navíc je podobné zařízení bezesporu žádoucí, zejména, dojde-li ke

zrušení stávající LDN v areálu u Chittussiho ulice v Bubenči. Architektonické řešení by mělo být kvalitní, nekonkurovat architektuře polikliniky, ale nemělo by být ani její replikou, naopak, mělo by přiznat, že jde o novodobé dílo. Ze všech uvedených faktů plyne, že se jedná o objekt, jehož nejcennější partií jsou průčelí. Ta by měla být opravena s citem pro jejich charakter, včetně cenných parapetních panelů Karla Hladíka. Nejde sice o špičkové dílo ani v kontextu tvorby architektů Podzemného a Tenzera a stavba není dle mého názoru oprávněně evidována jako nemovitá kulturní památka, nicméně sofistikovaný přístup k její rekonstrukci je bezesporu žádoucí."

Prohlídka budovy (především jižního křídla) proběhla 6. 4. 2017 za účasti pracovníků firmy SNEO, a.s., která má na starosti údržbu a provoz budovy a také probíhající stavební úpravy. Přítomní pracovníci firmy byli podrobně obeznámeni s projektem rekonstrukce a poskytli pracovnici ministerstva potřebné informace. Zápis z prohlídky ze dne 6. 4. 2017 (ve spise pod č. 23) mimo jiné uvádí, že původní dispozice se v jižním křídle zachovala jen zčásti, neboť toto křídlo prošlo v minulosti řadou stavebních úprav, daných proměnou funkcí. Nebyly nalezeny žádné hodnotné umělecké nebo umělecko-řemeslné prvky.

Vzhledem k tomu, že ve spise přibyly nové podklady, byli účastníci řízení dopisem MK ze dne 6. 4. 2017 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu opět informováni o tom, že již byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí a byli vyzváni, aby se vyjádřili jak k nim, tak ke způsobu jejich zjištění, případně navrhli jejich doplnění v zákonem stanovené lhůtě. Této možnosti využila Městská část Praha 6, a prostřednictvím pověřeného zastupitele se se spisem seznámila dne 18. 4. 2017. Městská část Praha 6 v dopise ze dne 21. 4. 2017, č. j. MCP6 034289/2017, potvrdila své stanovisko k prohlášení budovy, vyjádřené v dopise ze dne 22. 2. 2017 (ve spise pod č. 20), na který odkázala.

Následně vydalo Ministerstvo kultury rozkladem napadené rozhodnutí č.j. MK 29978/2017 OPP, sp. zn. MK-S 3405/2016 OPP ze dne 25. 4. 2017, kterým soubor prohlásilo za kulturní památku s následujícím odůvodněním:

„Během hodnocení Ministerstvo kultury konstatovalo, že jde o kvalitní dílo moderní architektury 60. let v Čechách, a to nejen v oboru zdravotních staveb. Jde o dílo přelomové, neboť zcela opouští dobové doktríny socialistického realismu. Pod projektem je podepsán architekt Podzemný, na razítku je jako vedoucí ateliéru Státního ústavu pro projektování výstavby hl. m. Prahy uveden arch. Antonín Tenzer, vynikající architekt se zkušeností s problematikou zdravotnických staveb, není tedy vyloučeno, že se Tenzer na projektu mohl podílet. Oba zkušení architekti jsou spolužáky z ateliéru Pavla Janáka na pražské UMPRUM. Architektonické řešení budovy navazuje na tradici meziválečného funkcionalismu, uplatňující se především ve vnitřním i vnějším prostorovém uspořádání, konstrukčním řešení a promyšlenou prací s denním prosvětlením interiérů i přehlednému a pohodlnému řešení vnitřní dispozice, kdy forma vychází z náplně objektu. V detailech provedení stavba výrazově čerpá ze soudobých proudů v západní Evropě, které sem pronikly jako tzv. „bruselský styl" prostřednictvím zkušeností z účasti na světové výstavě Expo 58 v Bruselu. Pozoruhodný efekt fasád západního osmipodlažního křídla je vytvořen rytmem předstupujících průběžných bílých betonových meziokenních pilířů a okenních výplní s parapety, tvořenými výtvarným dílem sochaře Karla Hladíka – betonovým panelem s dekorační geometricky pojatou plastikou. Ve velké ploše fasád tento rytmus spolu s kontrastem bílých sloupů i okenních rámů s šedavým povrchem surového betonu Hladíkových plastik tvoří velice výrazný výtvarný prvek, který dává velké ploše fasád západního křídla drobný výtvarný detail. Velkou roli v plném vyznění fasád hraje denní osvětlení a jeho proměny, které zabarvují strukturu surového betonu do všech odstínů šedi, stíny zvýrazňují a prohlubují výtvarné vyznění reliéfů. Celá budova se všemi jejími křídly reprezentuje vysokou architektonickou kvalitu své doby –

projekt vznikl v roce 1959, stavba byla realizována v rekordně krátké době - 1961-1962 a představuje návrat k inspiračním zdrojům architektury západní Evropy. Stavba sama neklade důraz na vnější efekt, nýbrž na pohodlné, praktické a výtvarně kultivované formy, k nimž náleží i jak práce architektů s denním osvětlením, tak důraz na zapojení výtvarných děl do kompozice celku či výtvarné řešení velkých ploch (fasády, dlažby). Umělecká díla, vyjmenovaná v popisu souboru v úvodní části tohoto odůvodnění, kterými je budova a její předpolí vybaveno, čerpají inspiraci jak z „bruselského" stylu, tak ze soudobé sochařské tvorby. Výtvarné dílo – mozaika „Krystalizující zdraví" akad. mal. Anny Podzemné-Suchardové a ak. soch. Lubora Těhníka s „bruselskou" stylizací nad vstupem do haly je součástí budovy, další tři výtvarná díla – sousoší Děti s míčem a Děti s loďkou sochařky Věry Ducháčkové a sousoší Žena s chlapcem, sochaře Jana Jiřikovského jsou umístěna před vstupy do budovy a kultivují veřejný prostor před budovou v přímém vztahu k budově. Ačkoli by samostatně pravděpodobně nepatřila k významným dílům tehdejší sochařské tvorby, jejich památková hodnota spočívá v tom, že byla vytvořena pro tento projekt a tvoří s budovou polikliniky nedílný architektonický celek. Hodnotnou výtvarně pojatou částí budovy tvoří i kovová zábradlí schodišť a kamenná dlažba vestibulu ve dvoubarevné skladbě, stejný kámen se objevuje i na obkladu schodišť. Původní plány budovy prozrazují, že stavební úpravy, kterými k datu zahájení tohoto řízení prošla, se nijak zásadně nepromítají do vnější i vnitřní podoby objektu (přístavba několika vstupů z ulice Pod Marjánkou v přízemí západního křídla, drobné úpravy příček pro účely zázemí ordinací a provozu budovy, realizované úpravy vestibulu, spočívající ve výměně původních okenních a dřevěných výplní za plastové, s respektem k původním proporcím členění prosklených ploch, přestavba interiéru jižního křídla pro účely zubařských ordinací namísto dětského oddělení, přemístění lékárny z jižního křídla do spodního podlaží severního křídla, přístupné z hlavní haly, atd.). Ke kvalitám stavby patří i řešení hmotové kompozice ve vztahu k okolnímu urbanismu – vysoké západní křídlo na podélném půdoryse je orientováno ve svahu po vrstevnici, nízká křídla – severní a jižní – rovněž. Dominantou kompozice je vysoké západní křídlo, severní a jižní mu tvoří předpolí se zázemím. V jižním křídle bylo původně umístěné dětské oddělení, později zubařské, nyní je rekonstruováno pro účely lékárny. V suterénu jsou umístěny garáže, sloužící původně pro umístění sanitek. Severní křídlo tvořilo vždy zázemí budovy – s kuchyní, jídelnou, bytem správce, dílnou, zázemím pro řidiče sanitek, sklady atd., nyní je v části umístěna lékárna. Jeho původní dispozice se ve značné míře dochovala, umožňuje ovšem velkou variabilitu nových funkčních řešení, která si vyžaduje provoz moderního zdravotnického zařízení. Obě nižší křídla – severní i jižní, lze v interiérech volně upravovat, neboť jejich interiéry neobsahují zvlášť původní hodnotné prvky, jaké jsou soustředěny do křídla západního (dlažby, prosklené plochy, zábradlí, rytmický a přehledný základní rozvrh dispozice (chodby, schodiště). K výrazným kvalitám této stavby náleží propracovaný vztah k dennímu osvětlení (vycházející z funkcionalistických zásad), uplatňující se výrazně v západním křídle – prosklená vstupní hala umožňuje průhled ve směru obou hlavních vstupů – severního a jižního. Skleněné plochy dávají hale vzdušnost a snadnou orientaci pro příchozí. Čekárny jsou umístěny k jihu, jsou komfortně široké a přehledné, vybavené zelení a zalité denním světlem. Smyslem je pacienty zklidnit. Ordinace jsou orientovány převážně k severu, severní rozptýlené světlo podporuje soustředění. Poslední podlaží západního křídla je podél severní strany opatřeno v duchu funkcionalistických idejí v celé délce střešní terasou, ve východní části rámovanou charakteristickými železobetonovými pergolami. Terasa s výhledem přes celé údolí je dnes bohužel nevyužitá, poslední patro slouží jako kanceláře. Budova polikliniky uprostřed obytné čtvrti činžáků je dominantou okolí, parková úprava i náležitý odstup od sousedních staveb umožňují plné vyznění souboru. Celé řešení vnitřní dispozice vyznívá z výše uvedených důvodů přehledně, světle, uklidňujícím dojmem. Je zřejmé, že architekt zde myslel nejen na provozní propojení, ale i na personál a pacienty."

„Ministerstvo konstatuje, že pravomocné stavební povolení k rekonstrukci budovy, které bylo v roce 2012 vydáno, v tomto řízení plně respektuje. Jde o právo účastníka nabyté v dobré víře, dle § 2 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen právo nabyté v dobré víře šetřit. Po seznámení s povolenými stavebními úpravami konstatujeme, že nijak nesnižují památkové hodnoty předmětné budovy a odpovídají nezbytné modernizaci zdravotnického zařízení. Výměna rozvodů vody, kanalizace, elektro, rozvodů topných větví vč. jejich regulace, VZT, osazení nových výtahů ve schodišťových prostorech, nový informační systém i nové funkční využití budovy je obvyklé i u staveb památkově chráněných. Projekt respektuje kvalitní a výtvarně uspořádanou kamennou dlažbu vestibulu, k osazení nových výtahů na místě stávajících páternosterů doplňujeme, že nijak nemění vnitřní dispozici budovy a má zde jednoznačně přednost ochrana zdraví pacientů, kteří mohou mít motorické či psychické problémy. Pokud jde o zateplení fasád západního křídla, dle sdělení zástupců firmy SNEO k této etapě dosud není vypracovaná projektová dokumentace. Budovu ovšem lze zateplit i při zachování výtvarných kvalit fasád. Ačkoli je vnitřní dispozice západního křídla do značné míry určující i pro jeho využití, stavební změny povolené pravomocným stavebním povolením nenarušují architektonickou kvalitu tohoto křídla. Mírné dispoziční úpravy západního křídla spočívají především v odstranění přebytečných příček (šatny pacientů) a v několika podlažích posunují příčky, vymezující chodbu, což se do celkového dispozičního uspořádání nijak závažně nepromítne. V případě dalších nezbytných úprav doporučujeme zachovat denní osvětlení prostor např. využitím prosklených příček. Po prohlídce jižního křídla ministerstvo konstatovalo, že interiér neobsahuje žádné umělecké či uměleckořemeslné prvky a konstrukční systém tohoto křídla umožňuje velkou variabilitu vnitřního uspořádání. Závěrem shrnujeme, že povolené stavební úpravy nenarušují nijak památkové hodnoty, pro něž byl soubor navržen za kulturní památku."

„K námitkám správce objektu - Městské části Praha 6, uvádíme: K námitce, že prohlášení polikliniky za kulturní památku není slučitelné s funkcí zdravotnického a výhledově zdravotně-sociálního zařízení, uvádíme, že řada staveb, které jsou kulturními památkami, úspěšně funguje jako zdravotnická zařízení. Jako příklad uvádíme z území hlavního města Prahy porodnici U Apolináře, která je špičkovým pracovištěm např. pro léčbu rakoviny ženských orgánů, vybaveným nejmodernější technikou. Moderní provoz nemocnice si vyžádal řadu stavebních úprav, které nezničily památkově hodnotné prvky budovy. Dále Všeobecná fakultní nemocnice v Praze 2 – Nové Město, či areál Psychiatrické kliniky v Bohnicích. To jsou jen tři vybrané příklady, které dokazují, že památková ochrana se vždy dá skloubit s potřebami špičkových zdravotnických pracovišť. Jak je uvedeno výše, starší stavební úpravy, i ty, k nimž bylo vydáno pravomocné stavební povolení, a to jak provedené, tak neprovedené, nesnižují architektonickou hodnotu budovy. Z hlediska celku drobné úpravy vnitřní dispozice nesnižují kvality interiéru, který s výjimkou kamenné dlažby a kovových zábradlí neobsahuje další cenné prvky, kvality interiéru jsou dány celkovým uspořádáním, tedy hmotovou skladbou a řešením vnitřní dispozice s osvětlením především západního křídla. Jižní a severní křídlo neobsahují v interiéru žádné památkově hodnotné prvky. Jak již bylo řečeno výše, tato křídla umožňují velkou variabilitu proměn dispozice. Použité materiály v těchto křídlech jsou zcela užitkové a nahraditelné, výtvarně se nijak neuplatňují. Nevidíme zde tedy kolizi památkové ochrany s modernizací provozu zdravotnického zařízení. Další námitka Městské části se týká zvýšených nákladů na přepracování projektu, se kterým seznámili pracovnici ministerstva kultury na informační schůzce 13. 1. 2017. Jde o podklady, které se vztahují k pravomocnému stavebnímu povolení. Ministerstvo však v úpravách povolených pravomocným stavebním povolením nespatřuje žádnou kolizi s požadavky na památkovou ochranu budovy, námitka tedy není ničím podložená. Doplňujeme, že vlastník kulturní památky má možnost čerpat z různých dotačních zdrojů peníze na obnovu kulturní památky. Některé dotační programy spravuje Ministerstvo kultury, některé MHMP.

Doporučujeme informovat se o dotačních možnostech na MHMP OPP, NPÚ, či na webu Ministerstva kultury."

„Stanovisko historika architektury PhDr. Zdeňka Lukeše se vyjadřuje především k plánované rekonstrukci, která není předmětem tohoto řízení. Reflektuje kvality stavby, ale jeho stanovisko v závěrečném odstavci nedoporučuje prohlášení souboru za kulturní památku z důvodu, že nejcennější částí budovy jsou průčelí a vstupní hala. K tomuto důvodu uvádíme, že závěr PhDr. Lukeše pomíjí kvality interiéru – tedy vnitřní uspořádání budovy ve vztahu k osvětlení interiéru, velmi promyšleně komponovanému, o němž hovoří závěry poradní komise MK, a o němž se zmiňuje i publikace Slavné stavby Prahy 6. Rovněž pomíjí skutečnost, že budova stojí na území ochranného pásma Pražské památkové rezervace, jehož úkolem je chránit památkové hodnoty rezervace, nikoli památkové hodnoty, nalézající se na území ochranného pásma. Ani exteriér budovy, jehož kvality posudek PhDr. Lukeše reflektuje, tedy není nijak chráněn. K námitce účastníka řízení, vyjádřené v dopise ze dne 20. 10. 2016, která navrhuje zvýšenou ochranu věnovat pouze některým vybraným prvkům (sousoší, mozaika, fasády atd.), na okraj uvádíme, že budova se nenalézá na území městské památkové zóny či rezervace, které umožňují chránit hodnotné prvky veřejného prostoru. Především však uvádíme, že v průběhu tohoto řízení bylo pomocí řady shromážděných stanovisek i seznámením se s budovou na místě samém prokázáno, že nevykazuje pouze dílčí památkové hodnoty, dané jejím exteriérem, nýbrž tato stavba jako celek je významným dílem české architektury 50. a 60. let."

„Z výše uvedených důvodů a ve shodě se stanovisky Národního památkového ústavu, ú. o. p. v hl. m. Praze, Odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy i poradní komise MK Ministerstvo kultury dospělo k závěru, že soubor je významným dokladem architektury přelomu 50. a 60. let 20. století, neboť reprezentuje ve vynikající kvalitě návrat k tradici meziválečného funkcionalismu, obohaceného nastupujícím tzv. „bruselským" stylem. Nedílnou součástí architektonického ztvárnění budovy jsou i tři sousoší, uvedená ve výroku. Památková hodnota pozemků parc. č. 893/3, 893/7, 893/8, 893/9, 893/10, 893/11, 898/3, k. ú. Břevnov, Praha 6, ul. Pod Marjánkou 12, je dána památkovou hodnotou budovy polikliniky, která tyto pozemky vyplňuje. Soubor splňuje podmínky pro prohlášení věci za kulturní památku ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 20/1987 Sb."

Výše citované rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 29978/2017 OPP, sp. zn. MK-S 3405/2016 OPP ze dne 25. 4. 2017 bylo vlastníkovi souboru i správci doručno shodně dne 3. 5. 2017. Správce souboru pak toto rozhodnutí napadl rozkladem ze dne 16. 5. 2017 (doplněn podáním ze dne 26. 5. 2017), kterým se domáhá toho, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena Ministerstvu kultury k novému projednání. Správce v rozkladu namítá následující:

„Nepřezkoumatelnost výroku - napadeným rozhodnutím byla prohlášena za kulturní památku budova polikliniky Pod Marjánkou č p. 1906 (na pozemcích parc. č. 89313. 893/7. 893/8. 893/9, 893/10, 893/11,898/3 v k.ú. Břevnov, Praha 6. Taková nemovitost však dle údajů zapsaných v katastru nemovitostí neexistuje. Budova č. p. 1906 stojí na pozemcích parc. č. 893/3, 893/7, 893/8. 893/9. vk. ú. Břevnov. Pozemky parc. č. 893/10, 893/l 1, vk. ú. Břevnov, na kterých se má budova dle napadeného rozhodnutí nacházet, dle záznamů v katastru nemovitostí vůbec neexistují. Na pozemku parc. č. 898/3 je umístěno sousoší Žena s chlapcem, nikoli samotná budova. Není proto jednoznačné, jaká nemovitost je dle napadeného rozhodnutí prohlášena za kulturní památku. Dále není zřejmé, zda se prohlášení za kulturní památku vztahuje i na pozemky, na kterých budova č.p. 1906 stojí, nebo i na jiné pozemky, nebo zda se napadené rozhodnutí vztahuje pouze na budovu. Tuto skutečnost je nutné důkladně posoudit i s ohledem na zákonnou úpravu v zákoně č. 89/2012 Sb.,

občanském zákoníku, dle které je principiálně, nikoli však výlučně, stavba součástí pozemku. Není tedy zřejmé, na jaké nemovitosti se památková ochrana vztahuje. S ohledem na formulaci v závěru napadeného rozhodnutí „památková hodnota pozemku parc. č. 893/3, 893/7, 893/8, 893/9, 893/10, 893/11, 898/3, k. ú. Břevnov, Praha 6, ul. Pod Marjánkou 12, je dána památkovou hodnotou budov polikliniky, která tyto pozemky vyplňuje", (i) je výrok zmatečný, neboť budova č.p. 1906 se nachází pouze na některých z uvedených pozemků (viz výše), a (ii) toto tvrzení je v rozporu s výrokem napadeného rozhodnutí, který výslovně neprohlašuje žádné pozemky za kulturní památku. Rovněž je nejasně formulováno prohlášení za kulturní památku tří uvedených sousoší. Za jejich názvem je uveden v závorce pozemek, na kterém se nacházejí. Aby se předešlo nejasnostem ve výkladu rozsahu prohlášení za kulturní památku mělo by jasně být určeno, že předmětem památkové ochrany jsou pouze uvedená sousoší jako movité věci, nikoli pozemky, na kterých se nacházejí. Zmatečnost je umocněna tím, že na uváděném pozemku parc. č. 898/3 se nenachází budova polikliniky, ale pouze sousoší. S ohledem na výše uvedené není jasně určený rozsah památkové ochrany, výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný a trpí závažnou vadou, která způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí."

„Nezákonnost napadeného rozhodnutí - soubor věcí prohlášených za kulturní památku nesplňuje požadavky dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., neboť Ministerstvo kultury neprokázalo, že je naplněna dikce citovaného ustanovení, nezjistilo dostatečně skutkový stav věci a všechny okolnosti v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 3 správního řádu, a nevycházelo ze spolehlivě zjištěných podkladů. Pro prohlášení věcí za kulturní památky dle § 2 odst. 1 písm. a) citovaného zákona je nezbytné, aby tyto věci vykazovaly hodnoty, které zákon uvádí. Z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, jaké konkrétní hodnoty soubor věcí prohlášený za kulturní památku naplňuje, a tedy zda naplňuje hodnoty uváděné v citovaném ustanovení. V ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči se přitom uvádí, že se musí jednat o „doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako jsou projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, a to pro jejich hodnoty historické, umělecké, vědecké a technické", přičemž kulturní památkou může být pouze soubor věcí, pokud má alespoň jednu z výše uvedených hodnot, tedy buď je významným dokladem historického vývoje, nebo významným dokladem životního způsobu a prostředí člověka. Napadené rozhodnutí neobsahuje posouzení hodnot, potřebných k prohlášení za kulturní památku. Protože prohlášením věci za kulturní památku je nepochybně omezeno vlastnické právo vlastníka takové věci, je nutné výše citované ustanovení aplikovat spíše restriktivně, tedy jen na výjimečné případy, kdy je nepochybné, že prohlašovaná věc uvedené hodnoty splňuje, a prohlášení za kulturní památku není v rozporu s jinými veřejnými zájmy, nebo právy třetích osob, které převyšují veřejný zájem na památkové ochraně. To však v daném případě nebylo prokázáno. V napadeném rozhodnutí je hodnota souboru věcí prohlášených za kulturní památku spatřována zejména i v tom, že poliklinika v Břevnově byla postavena v letech 1961-1963 podle návrhu architekta Richarda Ferdinanda Podzemného, jehož profesní životopis je dále podrobně uváděn. Z toho vyplývá, že prohlášení souboru věcí za kulturní památku bylo odůvodněno spíše vztahem k významné osobnosti ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb. Současně chybí důkladné odůvodnění ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, na základě kterého bylo napadené rozhodnutí vydáno. Ministerstvo kultury použilo v napadeném rozhodnutí citace z odborných podkladů, které si opatřilo za účelem vydání rozhodnutí. Cituje část z odborného stanoviska NPÚ ze dne 17. 3. 2017, NPU-31 1/22834/2016, ze zápisu Poradní komise Ministerstva kultury z 8. jednání 20. 5. 2017, a dále z vyjádření MHMP OPP ze dne 26. 8. 2016, č.j. MHMP 1470100/2016. Tato vyjádření však nejsou sama dostačující k prokázání naplnění hodnot dle § 2 odst. písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., neboť od sebe navzájem přebírají závěry o jedinečnosti budovy, aniž

by je však jakkoli přesvědčivě podložily. Přitom stojí za to zdůraznit, že je nutné rozlišovat mezi jedinečností (výjimečností) stavby, kterou citované ustanovení nepředepisuje, a její významností, toto však v citovaných vyjádřeních bývá spojováno. Rovněž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké závěry Ministerstvo kultury z citovaných pasáží těchto vyjádření vyvodilo, zda a proč je považuje za opodstatněné, a jak odůvodňují výrok napadeného rozhodnutí. Odborné posouzení ze strany Ministerstva kultury je kusé, a neodůvodňuje významnost souboru staveb prohlášených za kulturní památku v takovém rozsahu, aby bylo možné jej prohlásit za kulturní památku. Ministerstvo kultury uvedlo, že „soubor je významným dokladem architektury přelomu 50. a 60. let 20. století, neboť reprezentuje ve vynikající kvalitě návrat k tradici meziválečného funkcionalismu, obohaceného nastupujícím tzv.„ bruselským" stylem" . Vymezení pozdního funkcionalismu, kam je budova polikliniky zařazena, je odlišné pro různé účely a všeobecně jednotná definice neexistuje. Sám pojem pozdní funkcionalismus, s nímž se v napadeném rozhodnutí operuje, označuje situaci či proměnu slohu v polovině 30. let a je v této souvislosti spíše pojmem pomocným až nouzovým, neboť jiná obecněji akceptovaná slohová označení pro tuto tvorbu neexistují. V případě budovy polikliniky se navíc jedná o stavbu z 60. let minulého století. Uvedené důvody nejsou důkazem o potřebné významnosti a zároveň nezbytnosti, které by mohly vést k tomu, aby soubor věcí byl podroben vyššímu režimu ochrany prohlášením za kulturní památku. Účastník řízení poukazuje v této souvislosti na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 4188/2007/VOP/MH, kde je mimo jiné uvedeno: „Je zřejmé, že stát nemůže formou prohlášení nemovitosti za kulturní památku chránit všechny historické, architektonicky zajímavé, osobité a autorsky ojedinělé stavby. Je především úkolem místních samospráv, aby dovedly chránit architektonický obraz svého města či vesnice, a to jak prostřednictvím kvalitních územních plánů, tak spoluprací se stavebním úřadem a vlastníky těch staveb, které byť nejsou kulturními památkami, tak svým způsobem dotvářejí charakter vzhledu lidského sídla". Navíc samotné napadené rozhodnutí je rozporuplné, neboť je v něm uvedeno, že „původní dispozice se v jižním křídle zachovala jen zčásti neboť toto křídlo prošlo v minulosti řadou stavebních úprav, daných proměnou funkcí a nebyly nalezeny žádné hodnotné umělecké nebo umělecko - řemeslné prvky". Toto zjištění prokazuje, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. a výrok napadeného rozhodnutí neodpovídá zjištěnému stavu věcí ve smyslu § 3 správního řádu. Památková ochrana může být zaručena i jinými právními mechanismy, které existují v právním řádu. V případě postupů dle stavebního zákona se předkládají závazná stanoviska dotčených orgánů, které jsou odborně způsobilé hájit veřejné zájmy dle zvláštních právních předpisů. Jedním z těchto dotčených orgánů je i orgán státní památkové péče, tedy pro daný případ MHMP OPP bez jehož souhlasného závazného stanoviska nelze vydat pro stavební změny budovy polikliniky Pod Marjánkou příslušné povolení. V závazném stanovisku, které je podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, je oprávněn orgán státní památkové péče stanovit podmínky pro provedení stavby, a zajistit tak náležitou ochranu veřejného zájmu na zachování památkových hodnot. Takto lze dostatečně chránit architektonicky významné prvky či konkrétní umělecké či architektonické hodnoty, které budova polikliniky Pod Marjánkou, vykazuje. Je však nadbytečné, aby byla prohlášena celá budova za kulturní památku, když tento režim představuje největší zásah do práv účastníka řízení k nemovitostem. Na to ostatně účastník řízení poukazoval v řízení o prohlášení věci za kulturní památku, když uvedl, že „při vědomí architektonické hodnoty tohoto objektu se domníváme, že lze zvýšenou ochranu doporučit určitým prvkům sousoší, charakter fasád i určité vyjmenované prvky interiéru jako např. nástěnná mozaika ve vstupní hale, nelze však souhlasit s ochranou celku z objektivních výše uvedených důvodů". S touto námitkou se však Ministerstvo kultury dostatečně nevypořádalo.

Účastník řízení předložil do řízení vyjádření pana PhDr. Zdeňka Lukeše, který je významným historikem architektury, ze dne 12. 2. 2017, z něhož vyplývá, že „se jedná o objekt, jehož nejcennější partií jsou průčelí. Ta by měla být opravena s citem pro jejich charakter, včetně cenných parapetních panelů Karla Hladíka. Nejde sice o špičkové dílo ani v kontextu tvorby architektů Podzemného a Tenzera a stavba není dle mého názoru oprávněně evidována jako nemovitá kulturní památka, nicméně sofistikovaný přístup k její rekonstrukci je bezesporu žádoucí". Vypořádání této námitky ze strany Ministerstva kultury je nedostatečné, když je založeno pouze na názoru, že závěr pana PhDr. Zdeňka Lukeše pomíjí kvality interiéru, čímž rozumí vnitřní uspořádání budovy ve vztahu k osvětlení interiéru. Za prvé citované vyjádření se zabývá právě jednotlivými prvky interiéru, a za druhé prohlášení kulturní památky z důvodu „vnitřního uspořádání budovy a jeho osvětlení" nesplňuje podmínku významnosti dokladu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Rovněž je nesrozumitelné odůvodnění Ministerstva kultury, že vyjádření historika opomíjí skutečnost, že „budova stojí na území ochranného pásma Pražské památkové rezervace, jehož úkolem je chránit památkové hodnoty rezervace nikoli památkové hodnoty nalézající se na území ochranného pásma z čehož vyvozuje, že ani exteriér není nijak chráněn. Tento závěr je nesprávný, naopak pro území ochranného pásma Pražské památkové rezervace jsou stanoveny podmínky památkové ochrany, které se vztahují i na nemovitosti v ní se nacházející, které nejsou kulturními památkami. V daném případě jsou podmínky pro činnost v ochranném pásmu památkové rezervace hl. m. Prahy dané rozhodnutím býv. Odboru kultury NVP č.j. Kul/5-932/81 ze dne 19. 5. 1981 a jeho doplňkem ze dne 9. 7. 1981. Lze konstatovat, že Ministerstvo kultury nejistilo skutečný stav věci, když si nevyžádalo jiný nezávislý odborný podklad (odborný posudek), který by posoudil významnost souboru věcí prohlášených za kulturní památku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., a když nezohlednilo všechny okolnosti daného případu. Z tohoto důvodu založilo své rozhodnutí na nesprávných podkladech, což vedlo k věcně nesprávnému a nezákonnému rozhodnutí."

„Rozpor s veřejným zájmem - prohlášení věcí za kulturní památku bezesporu sleduje naplnění veřejného zájmu, kterým je zvýšená ochrana kulturních památek. Vzhledem k tomu, že ochrana veřejného zájmu je hlavní prioritou v každém správním řízení, je třeba uplatnění toho či jiného veřejného zájmu řádně zdůvodnit a také zvážit, a to s ohledem na všechny okolnosti věci, tedy i s ohledem na jiné veřejné zájmy. V budově polikliniky Pod Marjánkou je provozováno zdravotnické zařízení a poskytována zdravotnická péče. Nepochybně existuje veřejný zájem na poskytování kvalitní zdravotnické péče a lékařské pomoci, která odpovídá současnému stavu vědy a techniky. Účastník řízení je vlastníkem tohoto zdravotnického zařízení a garantem, že na území Městské části Praha 6 bude zajištěn přístup ke kvalitní zdravotnické péči v dostatečném rozsahu dle potřeb občanů. Účastník řízení v řízení o prohlášení věci za kulturní památku několikráte apeloval na to, že v současné době připravuje a schválil nový záměr rekonstruovat budovu polikliniky na zdravotnické zařízení 21. století. Záměrem účastníka řízení i široké veřejnosti (byla sepsána petice s podpisy více jak 7000 občanů) je, aby budova polikliniky Pod Marjánkou i nadále sloužila jako moderní zdravotnické zařízení, které bude poskytovat služby v péči pro děti i dospělé na špičkové úrovni s využitím nejnovější zdravotnické techniky a moderních technologií, rovněž je vyžadováno rozšíření lékařských služeb. Tato skutečnost vyžaduje nutné stavební zásahy do organismu budovy. Zastupitelstvo Městské části Praha 6 odsouhlasilo usnesením č. 225/16 ze dne 18. 2. 2016 záměr využití budovy polikliniky Pod Marjánkou na léčebnu dlouhodobě nemocných (LDN) při současném zachování zdravotnického zařízení a souvisejících služeb, která má nahradit již zcela nevyhovující LDN v Chittussiho ulici. Předpokládá se přestavba stávajících nízkých křídel, včetně její nástavby (jižní křídlo) a doplnění dalšího křídla, které by z východní strany uzavřelo hospodářský dvůr. Pro účastníka řízení je zcela stěžejní, aby budova polikliniky Pod Marjánkou měla takový právní statut, který takovou rozsáhlou

rekonstrukci a vybudování nové LDN v rámci této polikliniky umožňuje. Prohlášení za kulturní památku realizaci takového záměru reálně zcela vylučuje. Má-li poliklinika sloužit svému prioritnímu účelu tedy plnit funkci zdravotnického a výhledově zdravotně - sociálního zařízení, není možné ji vést na seznamu nemovitých kulturních památek. Její prohlášení za kulturní památku velmi podstatně omezí možnost budoucího využití polikliniky. Zachování budovy polikliniky Pod Marjánkou v její původní podobě je neslučitelné s její přestavbou ve schváleném rozsahu. Současně nebude moci být naplněn celospolečenský zájem na veřejném zdraví, tedy veřejný zájem. Ministerstvo kultury na tuto skutečnost a námitku účastníka řízení nijak nereagovalo, a to přesto, že záměr přestavby budovy polikliniky Pod Marjánkou uvedl jak ve svém vyjádření ze dne 20. 10. 2016, ze dne 22. 2. 2017, tak jej podrobně popisuje pan PhDr. Zdeněk Lukeš ve svém stanovisku ze dne 12. 2. 2017. Ministerstvo kultury se omezilo ve svém odůvodnění na obecné srovnání s jinými zdravotnickými zařízeními (porodnice U Apolináře, VFN v Praze 2, Psychiatrická klinika v Bohnicích), která jsou kulturními památkami. Tato obecná argumentace však nemůže obstát. Ministerstvo kultury se nezabývalo budoucím využitím budovy polikliniky Pod Marjánkou, a možností realizace plánované a schválené přestavby. Proti uvedené argumentaci je možné postavit obdobný argument. Dětská nemocnice v Motole, jejímž autorem byl rovněž architekt Richard Ferdinand Podzemný, a která byla vybudována ve stejné době jako poliklinika Pod Marjánkou, prošla v nedávné době rozsáhlou modernizací, a za kulturní památku prohlášena není. Ministerstvo kultury tak zcela odbylo námitky účastníka řízení, a nezohlednilo specifické požadavky na přestavbu budovy polikliniky Pod Marjánkou za účelem vybudování nové LDN, a jím uváděné skutečnosti dostatečně neposoudilo při vydání napadeného rozhodnutí. Účastník řízení přitom uvádí, že se jedná o zcela zásadní otázku jeho dispozic s nemovitostí, o otázku budoucí podoby budovy polikliniky Pod Marjánkou a s tím souviseiící úrovně poskytování zdravotnické péče na území Městské části Praha 6. Účastník řízení nadto na základě usnesení č. 225/16 vynaložil značné finanční prostředky na vyhotovení technických a právních analýz, studií a návrhů, objemových rozvah a časových harmonogramů, vše v souvislosti s přípravou realizace přestavby budovy polikliniky Pod Marjánkou, včetně výstavby nové LDN. Ministerstvo kultury si nepoložilo otázku naplnění veřejného zájmu, jak mu stanovuje § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly". V daném případě veřejný zájem na prohlášení budovy polikliniky Pod Marjánkou za kulturní památku koliduje zcela zjevně s jiným veřejným zájmem, kterým je poskytnutí kvalitní zdravotnické a sociální péče na území městské části Praha 6. Ministerstvo kultury musí při posouzení, zda došlo k naplnění dikce § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., postupovat i v souladu s citovaným § 2 odst. 4 správního řádu, resp. se všemi zásadami správního řízení, tedy posoudit věc s ohledem na jiné relevantní veřejné zájmy a okolnosti konkrétního projednávaného případu. K tomu však ze strany Ministerstva kultury nedošlo. Z prohlídky objektu ze dne 6. 4. 2017 dále vyplynulo, jak konstatuje Ministerstvo kultury v napadeném rozhodnutí, že „původní dispozice se v jižním křídle zachovala jen zčásti, neboť toto křídlo prošlo v minulosti řadou stavebních úprav, daných proměnou funkcí, a nebyly nalezeny žádné hodnotné umělecké nebo umělecko - řemeslné prvky. Pokud tedy v jižním křídle budovy polikliniky nejsou žádné hodnoty, které by bylo možné chránit, pak nejsou ani dány zákonné předpoklady, aby budova polikliniky, včetně této části, byla prohlášena za kulturní památku. Tím spíše, když jižní křídlo má po přestavbě, včetně nového podlaží, sloužit k umístění LDN."

„Nevypořádání námitek účastníka řízení - již z výše uvedeného je zřejmé, že Ministerstvo kultury se dostatečně nezabývalo námitkami účastníka řízení. Vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí svědčí o tom, že jim Ministerstvo kultury nepřikládalo

takovou váhu, kterou mají. Námitky a argumenty účastníka řízení byly zlehčovány nebo přehlíženy. Ministerstvo kultury se důkladně nezabývalo ani vyjádřením historika architektury pana PhDr. Zdeňka Lukeše, které účastník řízení v řízení předložil. Jeho závěry se nezabývalo s odůvodněním, že citované vyjádření se týká plánované rekonstrukce budovy polikliniky Pod Marjánkou, což není předmětem tohoto řízení. Přitom tyto otázky spolu úzce souvisí, jak je uvedeno výše. Ministerstvo kultury se zabývalo pouze stávajícími stavebními úpravami, příp. které jsou již povoleny stavebním povolením č.j. MCP6 081505/2012 ze dne 17. 10. 2012, ale zcela a zřejmě úmyslně se opomnělo zabývat budoucím využitím a schválenou zásadní přestavbou budovy polikliniky Pod Marjánkou na moderní zdravotně - sociální zařízení (včetně LDN). Jak vyplývá z rozhodnutí ministra kultury v jiných případech, je Ministerstvo kultury v řízení o prohlášení věci za kulturní památku povinno se zabývat (i) budoucím využitím věci z hlediska ekonomické udržitelnosti a funkčního uplatnění, (ii) veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, a (iii) problematikou ochrany práv nabytých v dobré víře (viz např. rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 26154/2011 OLP ze dne 23. 5. 2011). Ministerstvo kultury se však budoucím využitím budovy polikliniky Pod Marjánkou z hlediska jejího funkčního uplatnění, zejména v souvislosti s její plánovanou a usnesením zastupitelstva schválenou přestavbou, či dopady prohlášení kulturní památky na tento záměr, nezabývalo. Ministerstvem kultury uvedené vypořádání námitky neslučitelnosti prohlášení budovy polikliniky Pod Marjánkou s funkcí zdravotně-sociálního zařízení je založeno pouze na obecném odkazu na jiná zdravotnická zařízení, která jsou kulturními památkami (porodnická klinika U Apolináře, VFN v Praze 2, Psychiatrická klinika v Bohnicích) a je naprosto nedostatečné. Ministerstvo kultury nezohlednilo specifické požadavky na plánovanou přestavbu budovy polikliniky Pod Marjánkou, a na tuto okolnost nijak nereaguje."

„Ochrana dobré víry a legitimního očekávání - Ministerstvo kultury se nezabývalo řádně otázkou ochrany práv nabytých v dobré víře, která účastníkovi řízení náleží. Ve svém posouzení se omezuje pouze na práva nabytá účastníkem řízení ze stavebního povolení č.j. MCP6 081505/2012 ze dne 17. 10. 2012, ve znění rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením č.j. MCP6 029082/2014 ze dne 7. 4. 2014, a ve znění rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením č.j. MCP6 008182/2006 ze dne 16. 3. 2016, která spočívala v prodloužení termínu k dokončení stavby do 08/2017. Na základě tohoto stavebního povolení účastník řízení realizuje stavební úpravy budovy polikliniky Pod Marjánkou, které dle závěru Ministerstva kultury nenarušují nijak památkové hodnoty, pro něž byl soubor navržen za kulturní památku. Účastník řízení však plánuje zásadní přestavbu budovy polikliniky Pod Marjánkou v dobré víře, že tato přestavba bude možná. Zastupitelstvo Městské části Praha 6 již počátkem roku 2016 odsouhlasilo usnesením č. 225/16 ze dne 18. 2. 2016 záměr využití budovy polikliniky Pod Marjánkou na léčebnu dlouhodobě nemocných (LDN) při současném zachování zdravotnického zařízení a souvisejících služeb. Přijetí tohoto usnesení předcházelo vypracování technických, právních i rozpočtových analýz. Jedná se o velmi náročný proces organizace a financování této přestavby s dlouhodobým dopadem na činnost a financování Městské části Praha 6 a její právní vztahy (ukončení nájemní smlouvy s dosavadním nájemcem budovy), a přestože účastník řízení není nositelem práva k realizaci tohoto záměru dle stavebně právních předpisů, přijaté usnesení svědčí o připravenosti k realizaci záměru, a k oprávněné očekávání, že tento záměr je při splnění zákonných podmínek možný. Účastník řízení poukazuje na skutečnost, že budova polikliniky Pod Marjánkou byla vystavena v letech 1961 - 1963, v průběhu uplynulých let nebyla ze strany orgánů státní památkové péče učiněna žádná snaha, právní jednání či postup, které by mohly směřovat k prohlášení budovy polikliniky Pod Marjánkou za kulturní památku. Po celou dobu byly tedy orgány státní památkové péče v tomto ohledu nečinné. Přitom orgán státní památkové péče, byl jako dotčený orgán účastníkem stavebního řízení ve věci stavebních úprav této budovy (již v roce

2012), který dal pro řízení své kladné závazné stanovisko. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se postoj orgánů státní památkové péče mohl změnit. Účastník řízení tedy s ohledem na tuto nečinnost orgánů státní památkové péče oprávněně očekával, že projednání a realizace záměru přestavby nebude nic bránit, i když si byl vědom, že bude nutné projít zákonným schvalovacím procesem. Při tomto vědomí začal plánovat a schválil rozsáhlou přestavbu budovy polikliniky Pod Marjánkou, jak uvedl výše a do tohoto záměru již investoval značné finanční prostředky. Následný postup Ministerstva kultury a ostatních orgánů státní památkové péče, vedoucí k prohlášení souboru „poliklinika Pod Marjánkou" za kulturní památku, považuje účastník řízení za velmi překvapivé a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Ministerstvo kultury zahájilo řízení o prohlášení věci za kulturní památku, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, na základě podnětu učiněného dne 16. 3. 2016, který byl podán bezprostředně poté, co účastník řízení přijal usnesení zastupitelstva č. 225/2016 ze dne 18. 2. 2016, kterým schválil záměr zásadní přestavby budovy polikliniky Pod Marjánkou. Učastník řízení je přesvědčen, že cílem tohoto podnětu bylo plánované přestavbě zabránit prostřednictvím omezení dispozic s nemovitostmi, které je důsledkem prohlášení věci za kulturní památku. V tomto přesvědčení jej utvrzují skutečnosti, jako předchozí dlouholetá nečinnost orgánů státní památkové péče, bezprostřední časová návaznost podnětu na uvedené usnesení, a také to, že Ministerstvo kultury se otázce plánované přestavby, budoucí podobě a funkčnímu využitíu budovy polikliniky Pod Marjánkou. zcela zřejmě v napadeném rozhodnutí vyhýbá, a příslušné námitky účastníka řízení vypořádává bud' nedostatečně nebo vůbec. Dle účastníka řízení výše uvedené okolnosti mohou vzbudit pochybnosti, zda postup Ministerstva kultury je nestranný a při posouzení věci objektivní. V tomto ohledu účastník řízení odkazuje na rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 31533/20177 OLP ze dne 4. 5. 2017, ve kterém lze najít obdobné skutkové okolnosti."

„Shrnutí - účastník řízení shrnuje, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, takto: Výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný s ohledem na nedostatečné určení věcí, které byly prohlášeny za kulturní památku. Soubor věcí prohlášených za kulturní památku nesplňuje podmínky pro prohlášení za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987Sb. Ministerstvo kultury nezjistilo skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a porušilo tak § 3 správního řádu. Ministerstvo kultury neposoudilo věc s ohledem na veřejný zájem poskytování kvalitní zdravotnické a sociální péče, a všechny okolnosti případu, jak mu předepisuje § 2 odst. 4 správního řádu. Ministerstvo kultury dostatečně nevypořádalo námitky účastníka řízení, zejména týkající se schválené přestavby budovy polikliniky Pod Marjánkou na zdravotně - sociální zařízení, včetně LDN. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje nedostatky a chyby. Ministerstvo kultury se dostatečně nezabývalo budoucím využitím budovy polikliniky Pod Marjánkou, zejména s ohledem na vybudování moderního zdravotně - sociálního zařízení včetně LDN. Ministerstvo kultury se nezabývalo dostatečně otázkami ochrany práv nabytých v dobré víře, a legitimním očekáváním účastníka řízení. Dlouhodobá nečinnost Ministerstva kultury a zahájení řízení o prohlášení věci za kulturní památku bezprostředně po schválení přestavby budovy polikliniky Pod Marjánkou na základě podnětu vzbuzuje pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti správního orgánu."

„Závěr - na základě výše popsaných skutečností je účastník řízení přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť byl nesprávně aplikován zákon č. 20/1987 Sb., neboť nejsou splněny zákonné důvody pro prohlášení souboru věcí za kulturní památku. V důsledku napadeného rozhodnutí byla neoprávněně zkrácena vlastnická práva účastníka řízení. S ohledem na výše uvedené navrhujeme proto, aby ministr kultury jako příslušný nadřízený správní orgán Ministerstva kultury napadené rozhodnutí zrušil, a současně vyslovil právní názor, jímž Ministerstvo kultury bude při novém projednání věci vázáno."

Druhý účastník řízení - Hlavní město Praha - rozklad proti napadenému rozhodnutí nepodal. Vyjádřil se však k podanému rozkladu Městské části Praha 6, a to vyjádřením č.j. MHMP 1010725/2017 ze dne 21. 6. 2017 takto: „Hlavní město Praha se s podaným rozkladem ztotožňuje co do důvodů jeho podání i obsahu a má za to, že jsou zde důvody pro zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí."

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že podatel rozkladu v příloze svého vyjádření č.j. MCP6 018653/2017 ze dne 22. 2. 2017 zaslal Ministerstvu kultury vyjádření historika architektury Zdeňka Lukeše ze dne 12. 2. 2017, kde se mj. uvádí, cit.: „Další úvahou je přestavba stávajících nízkých křídel (neplní již původní účel) včetně jejich nástavby a doplnění dalšího křídla, které by z východní strany uzavřelo hospodářský dvůr. Zde by měla vzniknout lůžková část LDN. Toto řešení je bezesporu možné a urbanisticky nijak danou lokalitu nepoškodí. Navíc je podobné zařízení bezesporu žádoucí, zejména, dojde-li ke zrušení stávající LDN v areálu u Chittussiho ulice v Bubenči. Architektonické řešení by mělo být kvalitní, nekonkurovat architektuře polikliniky, ale nemělo by být ani její replikou, naopak, mělo by přiznat, že jde o novodobé dílo."

K tomu účastník v rozkladu dodává, že před tím, než Ministerstvo kultury dne 16. 3. 2016 obdrželo podnět k prohlášení souboru za kulturní, zastupitelstvo Městské části Praha 6 již dne 18. 2. 2016 odsouhlasilo usnesením č. 225/16 záměr využití budovy polikliniky Pod Marjánkou na léčebnu dlouhodobě nemocných (LDN) při současném zachování zdravotnického zařízení a souvisejících služeb, která má nahradit již zcela nevyhovující LDN v Chittussiho ulici. Předpokládá se přestavba stávajících nízkých křídel, včetně její nástavby (jižní křídlo) a doplnění dalšího křídla, které by z východní strany uzavřelo hospodářský dvůr. Účastník dále v přílohách rozkladu dokládá, že na základě usnesení č. 225/16 vynaložil značné finanční prostředky na vyhotovení technických a právních analýz, studií a návrhů, objemových rozvah a časových harmonogramů, vše v souvislosti s přípravou realizace přestavby budovy polikliniky Pod Marjánkou, včetně výstavby nové LDN.

Ohledně výše uvedeného konstatuji, že Ministerstvo kultury se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývalo hodnocením problematiky dostavby souboru pro účely LDN. Jsem si vědom, že problematika dostavby souboru pro účely LDN byla zmíněna pouze ve vyjádření historika architektury Zdeňka Lukeše ze dne 12. 2. 2017 a podrobněji byla zmíněna teprve až v rozkladu účastníka. K tomu podotýkám, že ve správních řízeních zahájených z moci úřední, jejichž výsledkem může být rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku, kterým jsou účastníkovi řízení založeny nové povinnosti (např. pečovat o kulturní památku) a omezena jeho práva (např. vlastnické právo), nelze aplikovat zásadu koncentrace řízení tak, jak je upravena v ust. § 82 odst. 4 správního řádu, kterým je stanoveno, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání (rozkladu) nebo v průběhu odvolacího (rozkladového) řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Tento názor zastává rovněž JUDr. Josef Vedral, Ph.D. ve své publikaci Správní řád. Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha leden 2012, vyd. BOVA Polygon, s. 727. V této souvislosti je však podstatné, že záměr na dostavbu souboru pro účely LDN nebyl účelově přijat až v souvislosti s řízením o prohlášení souboru za kulturní památku, aby se tomuto prohlášení zabránilo, nýbrž byl přijat již dne 18. 2. 2016 usnesením č. 225/16 zastupitelstva Městské části Praha 6, tedy ještě před zahájením tohoto řízení o prohlášení souboru za kulturní památku na základě podnětu, který Ministerstvo kultury obdrželo až dne 16. 3. 2016.

Mám tak za to, že vzhledem k výše uvedeným okolnostem nelze v tomto řízení odmítnout vyhodnocení problematiky dostavby souboru pro účely LDN. Plně proto akceptuji názor, že pro účastníka je zcela stěžejní, aby měl soubor z hlediska památkové ochrany takový právní statut, který takovou rozsáhlou rekonstrukci a vybudování nové LDN v rámci této polikliniky umožňuje. Je tedy zcela na místě, aby bylo důkladně prověřeno, zda prohlášení souboru za kulturní památku realizaci takového záměru vylučuje či nikoliv. Zdůrazňuji, že v tomto případě dochází ke střetu dvou veřejných zájmů – na ochraně kulturního dědictví s veřejným zájmem na poskytování zdravotnických služeb a výhledově zdravotně – sociálních služeb. I z tohoto důvodu se nelze v tomto řízení této problematice vyhnout a naopak je nutno vyřešit a vyhodnotit, zda se tyto dva veřejné zájmy skutečně vzájemně vylučují a pokud ano, pak který z nich je společensky významnější a má být upřednostněn. Výsledek tohoto hodnocení pak bude určující pro výrok rozhodnutí, zda se soubor prohlašuje či neprohlašuje za kulturní památku.

Dodávám, že výše uvedenou problematiku nelze vyřešit pouze odkazem na jiná zdravotnická zařízení, která jsou již kulturní památkou (např. porodnice U Apolináře, VFN v Praze 2, Psychiatrická léčebna v Bohnicích), neboť v nyní řešeném případě má dojít k zásadní a rozsáhlé přestavbě a dostavbě celého areálu souboru pro účely LDN. Nejde tedy pouze o dílčí úpravy souboru, když se předpokládá přestavba stávajících nízkých křídel, včetně nástavby (jižní křídlo) a doplnění dalšího křídla, které by z východní strany uzavřelo hospodářský dvůr. Tento zamýšlený rozsah přestavby a dostavby souboru se tak dostává do střetu s hodnocením a závěry Ministerstva kultury, které v napadeném rozhodnutí kladně hodnotí stávající urbanistickou strukturu a členění souboru, když uvádí, že „Ke kvalitám stavby patří i řešení hmotové kompozice ve vztahu k okolnímu urbanismu – vysoké západní křídlo na podélném půdoryse je orientováno ve svahu po vrstevnici, nízká křídla – severní a jižní – rovněž. Dominantou kompozice je vysoké západní křídlo, severní a jižní mu tvoří předpolí se zázemím.“ Rovněž tyto skutečnosti svědčí o střetu dvou zmíněných veřejných zájmů, který je nutno vyřešit.

S ohledem na výše uvedené jsem dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že v řízení o prohlášení věci za kulturní památku se neuplatňuje zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, pak nelze než konstatovat, že rozkladem napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v jeho odůvodnění není ze strany Ministerstva kultury vůbec vyřešena otázka střetu veřejného zájmu na ochraně kulturního dědictví s veřejným zájmem na poskytování zdravotnických a sociálních služeb, tj. otázka slučitelnosti prohlášení souboru za kulturní památku se záměrem přestavby a dostavby souboru pro účely LDN, který schválen dne 18. 2. 2016 usnesením č. 225/16 zastupitelstva Městské části Praha 6 ještě před zahájením tohoto řízení o prohlášení souboru za kulturní památku.

V této souvislosti zdůrazňuji, že v řízení o prohlášení věci za kulturní památku nelze výše uvedené vyřešení střetu dvou veřejných zájmů učinit až v rámci řízení o rozkladu, neboť by toto vyhodnocení účastník již nemohl napadnout řádným opravným prostředkem a byla by tak porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení.

S ohledem na výše uvedený závěr o nepřezkoumatelnosti rozkladem napadeného rozhodnutí mi proto nezbylo než rozkladem napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Ministerstvu kultury k novému projednání a rozhodnutí. Ve smyslu § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu tímto vyslovuji následující právní názor, jímž je Ministerstvo kultury vázáno při novém projednání věci:

V odůvodnění nového rozhodnutí se Ministerstvo kultury musí řádně vypořádat a vyhodnotit problematiku střetu veřejného zájmu na ochraně kulturního dědictví s veřejným zájmem na poskytování zdravotnických a sociálních služeb, tj. otázku slučitelnosti prohlášení souboru za kulturní památku se záměrem přestavby a dostavby souboru pro účely LDN. Za tím účelem Ministerstvo kultury přihlédne nejen k obsahu rozkladu a jeho příloh, nýbrž před vydáním nového rozhodnutí účastníka rovněž vyzve, aby dále podrobněji specifikoval a doložil záměr přestavby a dostavby souboru pro účely LDN. Účastníkovi pak bude umožněno vyjádřit se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. V novém rozhodnutí se Ministerstvo kultury rovněž řádně argumentačně vypořádá i se všemi ostatními námitkami uplatněnými v nyní podaném rozkladu, které budou v době vydání nového prvoinstančního rozhodnutí z věcného hlediska i nadále relevantní pro posouzení merita věci.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

Mgr. Daniel Herman, v. r.
ministr kultury

otisk úředního razítka

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

JUDr. Eva Dobrohrušková, advokátka, Perlová 5, 110 00 Praha 1
Městská část Praha 6, Čs. armády 601/23, 160 00 Praha 6
Hlavní město Praha, Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
Na vědomí obdrží: Ministerstvo kultury, OPP/O, zde
Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1
Národní památkový ústav, ú.o.p. v hl. m. Praze, Na Perštýně 12/356, 110 00 Praha 1
Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1